

CRISTIAN
FULAȘ
Specii

roman

POLIROM
2023

Încă un bâzâit al telefonului, mașina dispăruse din fața casei așa cum apăruse, fără să se întâmple nimic. Le-a scris băieților să rămână acolo și să nu o scape din ochi pe nevastă-sa. A ridicat privirea către bărbatul care vorbea cu spatele la ei, adresându-se direct cărților din bibliotecă, într-un discurs de o finețe și de un calm desăvârșite.

— Sau. Dar să lăsăm acel sau pentru altădată, sunt foarte sigur că nu vom ajunge acolo.

Costin a zâmbit.

Theodor probabil zâmbea și el.

Victor a schițat un zâmbet de complezență.

De afară s-a auzit un zumzet ca al unei mulțimi de oameni care vorbeau toți odată, apoi s-a estompat.

— Desigur, a continuat Theodor, răsfoind încet cartea pe care o ținea în mână, din câte înțeleg – și sunt sigur că înțeleg foarte bine –, un anumit fond de investiții din – hai să zicem așa – Orient se pregătește de o injecție de capital într-un complex rezidențial din nordul orașului. În jur de 160 de milioane de euro. La fel, dacă înțeleg bine, investitorii de acum vor fi dispuși să înțeleagă că noua fază a complexului va fi dezvoltată în parteneriat cu un om de afaceri român pe care li-l vom sugera chiar noi, ca să fim siguri că interesele statului nu sunt lezate în niciun fel de această investiție. Soția omului de afaceri român va deține o participațiune însemnată din proiect și în felul ăsta toată lumea va fi cât se poate de mulțumită, pe viitor urmând ca alte afaceri care de care mai înfloritoare să completeze portofoliul de investiții al respectivei familii.

Victor a tăcut, înțelegea foarte bine că prin oferta care i se făcea devenea el însuși parte din statul paralel, că după atâția ani de neclarități

și afaceri la limită i se dădea liber la afacerile mari. La pachet cu asta venea, desigur, ideea de a-l trăda pe Miron, dar ideea în sine începea să nu i se mai pară atât de proastă.

— Sau, ca să folosim un cuvânt atât de drag ție, dragă Theodor, sau, a spus Costin, privind un punct din podea, ca și cum exact acelei porțiuni de parchet i s-ar fi adresat. Cum bine știm toți, a continuat liniștit, încă de ieri am anunțat pe toate canalele media că o eventuală condamnare a lui Miron – cu sau fără executare – va duce la manifestații de susținere a partidului și la tulburări și chiar lupte de stradă. În consecință, aparatul de partid e deja pregătit și autocarele sunt gata să pornească spre capitală în orice clipă, ca și un număr de garnituri de tren. Sigur că nu vom permite ca lucrurile să escaladeze, ca în cazul Mineriadelor, dar știm toți că omul care ne-a ajutat atunci încă e la dispoziția noastră și poate fi folosit în orice clipă. Nu am vrea să se ajungă la așa ceva, nici eu nu cred că e cazul să lăsăm lucrurile să escaladeze, dar sunt sigur că știm toți că unii oameni din teritoriu sunt extrem de loiali cauzei noastre și ar putea acționa chiar și fără aprobare de la centru, iar asta ar fi cât se poate de regretabil.

— Cât se poate, da, a spus Theodor din cealaltă parte a încăperii, întorcându-se către el.

— În altă ordine de idei, dacă pentru o vreme le putem asigura acelor oameni din teritoriu liniștea și confortul, sunt sigur că se vor găsi mijloace să nu se întâmple nimic, ba chiar, a spus privind-l pe Victor, să convingem televiziunile și presa loiale nouă să nu reacționeze atât de virulent pe cât ar trebui în acest caz de o gravitate înspăimântătoare, făcându-i să se

concentreze pe detalii tehnice și pe interviuri cu oameni bine aleși, în loc să stârnească revolta populară atât de necesară într-o asemenea situație, cum spuneam, de o gravitate pur și simplu înspăimântătoare.

— Bă Costine! l-a întrerupt Theodor brusc, cu o lucire de gheață în ochi. Dacă voiam să dea de dracu' ăia din teritoriu, o beleau de mult, hai să terminăm cu rahaturile astea, ia uite unde era marele revoluționar. Nu se atinge nimeni de un fir de păr din capul lor, ce dracu', am mai discutat asta.

La auzul acestor cuvinte, Victor s-a lăsat pe spate în scaun, și-a încrucișat mâinile pe piept, și-a pironit privirea în fereastra din stânga lui și apoi, cu o mișcare ușor necontrolată, dar pe care și-a reprimat-o cât se poate de brusc, și-a trecut mâna peste frunte pentru o fracțiune de secundă. Ceea ce bănuise încă de la început era deci adevărat, cei doi se mai întâlniseră și discuția la care lua parte acum nu era prima, ba chiar putea fi regizată pentru a-l include în poveste și a și-l face loial. Se aștepta la orice, întotdeauna se aștepta la orice, dar confirmarea faptului că tocmai Costin lucra cu ceilalți era oarecum o surpriză. Îi era foarte clar că, dacă refuza valul de propuneri care i se făcuseră, avea să fie rău, nu știa cum, dar avea să fie foarte rău. Avea de ales între a pleca direct spre aeroport și a-și aștepta nevasta și copilul în avion, eventual luându-l în goană și pe Miron, și a colabora cu cei doi. Timp de gândire nu avea, probabil că totul fusese regizat astfel încât să nu aibă timp de gândire și să nu se poată sfătui cu nimeni dintre apropiați, în cazul în care accepta propunerile subînțelegându-se că renunța la orice altă alianță și devenea asociatul

celor doi bărbați cu care se afla în cameră. *Am mai discutat asta*, spusese Theodor. Oare ce altceva mai discutaseră, oare ce i se oferise lui Costin dacă lui i se oferea atât de mult? Oare ce li se oferise celor din teritoriu dacă, uite, devenea din ce în ce mai limpede că și ei știau de trocul care se făcea chiar în acea clipă și autocarele și trenurile nu erau pe drum spre capitală, cum se așteptase el, ci așteptau să plece în caz că, desigur, discuția lor eșua? Nici nu mai socotea că probabil înțelegerea dintre ei se extindea și către celelalte partide, că doar nu erau singuri pe lume.

— Stai, domnule, potolit, că nu e nicio revoluție, cel mult o răscoală populară în sprijinul unui mare om politic persecutat și acuzat pe nedrept de forțele oculte care conduc țara, nu-i așa? a răspuns Costin cât se poate de liniștit.

— Oculta, Oculta Mondială, ecologia, energia regenerabilă, progresu', Doamne, ajută-ne pe noi, a subliniat Theodor zâmbind.

A pus cu grijă cartea în bibliotecă, s-a așezat la loc pe scaun și și-a aprins încă o țigară.

— Desigur, a spus, în cazul discutat, nimeni nu se atinge de averea lui Miron sau de averile și libertatea celor din jurul său, se subînțelege, nici de a fiului său.

S-a oprit brusc, a așteptat. Victor a scos telefonul din buzunar, a format rapid un număr și a spus scurt:

— Ce faci, mă, mai vii azi?

A închis, i-a privit pe cei doi și a zâmbit.

Robert nu rămăsese blocat în trafic, aștepta liniștit la două străzi distanță de sediu. De fapt, nici măcar nu aștepta, din punctul lui de vedere nu mai era nimic de așteptat și lucrurile erau

destul de clare încă dinainte de orice discuție, era sigur că deciziile erau luate și tot ce avea de făcut el – împreună cu atâția alții – era să pună în aplicare încă un plan nebun de manipulare a opiniei publice, care la urma urmelor nu avea niciun scop concret. Totul se desfășura pe termen scurt. Totul. De fiecare dată. Azi era pus să susțină o idee, mâine se pomenea susținând ideea opusă, era împotriva guvernului, două ore mai târziu le transmitea altor puternici din presă să ridice în slăvi același guvern și contra unor sume destul de serioase să scrie adevărate elogii închinat câte unui nimeni care nici el nu știa ce-l lovise, de ce dintr-odată presa îl ridica în slăvi. Ce știa, ce înțelesese în timp – și, în fond, era lucrul care-l făcea să fie destul de liniștit – era că toată acea amestecătură de politică, presă și cultură în care el era plătit să joace un rol de intermediar și actor principal în teritoriul cultural (care se intersecta și cu presa) nu era formată din grupuri opuse, antagoniste, ci era un grup omogen în care din când în când izbucneau bătălii pe termen scurt pentru diverse teritorii financiare, politice sau de alt fel. Sigur că nu știa exact ce gândeau cei puternici și nu le putea prezice sau chiar înțelege în totalitate acțiunile, dar în timp – nici nu fusese foarte greu – înțelesese că dușmanii nu erau nicidecum dușmani și prietenii nu erau nici pe departe atât de buni prieteni pe cât păreau, lucrurile erau amestecate și toți, absolut toți aveau aceleași scopuri și se învârteau în același cerc din care extrăgeau beneficii, bani, putere. O lume. O lume mică și nespus de mizerabilă, ai cărei membri își împărțeau o țară nu în mod atât de diferit față de nobilii și boierii care făcuseră același lucru în urmă cu o sută sau două sute

sau cinci sute de ani, dar în fond mult mai fin. În orice grup și în orice partid s-ar fi dus să întrebe, cu toții susțineau același cuvânt, democrația, aceleași valori, bunăstarea, binele, nimeni, absolut nimeni neștiind nimic despre răul care se desfășura sub ochii tuturor și care în timp – prin diverse procedee de manipulare – întotdeauna dispărea sau se transforma miraculos în bine.

Iar el, sluga care într-o superbă zi de vară aștepta într-o mașină la două străzi de sediul partidului de guvernământ, el, sluga îmbogățită peste orice măsură în toți acei ani în care jucase cartea modestiei și chiar pe a sărăciei, el, Robert, știa două lucruri: în primul rând, că va face orice i se va spune să facă, pentru că înțelegea sistemul și nu dădea doi bani pe cuvintele pe care era pus să le spună și pe care era pus să-i plătească și pe alții să le spună, în al doilea rând, că în oricare dintre cele două situații posibile în acea zi avea să plece, biletele erau cumpărate și decizia lui era luată.

În oricare dintre cele două situații: fie Miron era achitat și începând cu acea clipă omul chiar se putea lansa în cursa pentru președinție și, măcar aparent, avea să încerce o îndepărtare a țării de Europa și o apropiere de regimurile conservatoare din Est și mai ales de Rusia, stârnind scandal după scandal și ducând la cine știe ce rezultat înfricoșător, cum ar fi fost ieșirea țării din UE; fie Miron era condamnat cu executare (cazul cel mai probabil, dacă el înțelegea bine lucrurile) și atunci nici el nu-și dădea seama prea bine ce se putea întâmpla, în orice caz, grupul lui de influență putea pierde din putere, era posibil să piardă guvernul și pe domnul prim-ministru marionetă pe care îl